

РЕШЕНИЕ

№ 2900

гр. Пловдив, 02.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на пети юли през две хиляди двадесет и втора година в
следния състав:

Председател: Анна Д. Дъбова

при участието на секретаря Петя Г. Карабиберова
като разгледа докладваното от Анна Д. Дъбова Гражданско дело №
20215330107211 по описа за 2021 година

Производството е образувано по предявен от УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД против Е. С. С. осъдителен иск с правно основание чл. 79, чл. 1 ЗЗД и чл. 109. ал. 1 ЗЗО за установяване на паричните притезания, за заплащане на сумата от **547, 10 лв.**, представляваща стойността на предоставена медицинска помощ - диагностика и лечение, проведени за периода от 16.02.2016 г. до 18.02.2016 г., дължима поради прекъсване на лечението, ведно със законна лихва върху главницата от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповедта за изпълнение до окончателно ѝ изплащане.

Ищецът твърди, че на 16.02.2016 г. ответникът е транспортиран до УМБАЛ „Св. Георги“ ЕАД, Отделение по спешна медицина с автомобил на ЦСМП – Пловдив, с оплаквания за болки в ** – по-силни в дясната половина на корема, съпроводени с многократно повръщане и гадене. Твърди, че тъй като спешното състояние не е преодоляно в спешен кабинет и пациентът е насочен към стационарно болнично лечение във Втора клиника по хирургия. сочи, че пациентът е хоспитализиран в клиниката в 08, 18 часа с приемна диагноза „**“ по ** „Диагностика и лечение на заболявания на ** система, **“, чиито изисквания са посочени в Приложение № 11 към Решение № РД-НС-04-24-1/29.03.2016 г. на НС на НЗОК. Твърди, че към момента на хоспитализацията ответникът е с прекъснати здравноосигурителни права, които не са възстановени през времето на болничния престой, продължил до

дехоспитализацията, когато пациентът е напуснал лечебното заведение и е прекъснал лечението си, поради което клиничната пътека не е завършена. Сочи, че при постъпване на пациента съставена История на заболяването № **/2016 г. и е изготвена епикриза, в която са описани всички осъществени диагностични процедури. Твърди, че тъй като към датата на постъпване в лечебното заведение и в периода на болничния престой пациентът е бил с прекъснати здравноосигурителни права, които не е възстановил до изписването си от болницата, последният дължи стойността на проведеното лечение. По така изложените съображения се моли за уважаване на предявения иск.

Ответникът Е. С. С. е депозирал чрез назначения му от съда особен представител адв. В.К., в законоустановения за това срок по чл. 131, ал. 1 ГПК отговор на исковата молба, в който излага съображения за нейната неоснователност. Оспорва предявения иск по основание и размер. Релевира възражение за погасяване на вземането по давност. Оспорва изложените в исковата молба обстоятелства. Оспорва представената към исковата молба сметка на пациент досежно вида и броя на изследванията, както и посочените цени. Сочи, че цените в посочената сметка не са определени по действащите за процесния период цени. Сочи, че посоченото в исковата молба Решение № РД-НС-04-24-1/29.03.2016 г. на НС на НЗОК не намира приложение, тъй като е прието след процесния период. По така изложените съображения се моли за отхвърляне на предявения иск.

Съдът, като съобрази събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, **намира за установено следното от фактическа и правна страна:**

Районен съд – Пловдив е сезиран с осъдителен иск с правно основание чл. 79, чл. 1 ЗЗД и чл. 109, ал. 1 ЗЗО, предявен по реда на чл. 422 ГПК във вр. с чл. 415, ал. 1, т. 3 ГПК.

Осъдителният иск е предявен след като с Разпореждане № 4973/23.03.2021 г., постановено по ч.гр.д. № 5020/2021 г. по описа на Районен съд – Пловдив, е отхвърлено заявлението за издаване на заповедта за изпълнение на основание чл. 411, ал. 2, т. 4 ГПК.

Искът е предявен на 29.04.2021 г. - в законоустановения за това едномесечен срок по чл. 415, ал. 4 ГПК, започнал да тече на 06.04.2021 г. – датата на влизане в сила на разпореждането за отхвърляне на заявлението за издаване на заповедта за изпълнение.

Производството по делото се развива по реда на чл. 422 ГПК за установяване на паричните притезания, за които е издадена Заповед № 2635/04.06.2020 г. по ч.гр.д. № 5836/2020 г. по описа на Районен съд – Пловдив, XIV граждански състав.

Съгласно разпоредбата на чл. 109, ал. 1, изр. 2 от Закона за здравното осигуряване лицата с прекъснати здравноосигурителни права заплащат

оказаната им медицинска помощ. Следователно за да възникне в полза на здравното заведение субективното потестативно право за получаване стойността на болничната помощ, следва в обективната действителност да са се осъществили следните материалноправни предпоставки (юридически факти): 1. на пациента да е оказана медицинска помощ; 2. пациентът да е бил с прекъснати здравноосигурителни права към момента на приемането му за лечение, като не е заплатил повече от три дължими месечни осигурителни вноски за период от 36 месеца до началото на месеца, предхождащ месеца на оказаната медицинска помощ.

Съгласно разпоредбата на чл. 52 ЗЗО неосигурените лица заплащат оказаната им медицинска помощ по цени, определени от лечебните заведения.

От представените по делото доказателства се установява, че на 16.02.2016 г. в 06:06 ч. ответникът Е. С. С. е постъпил в ***** – Спешно отделение с оплаквания от болки в ** – повече в дясната половина, с гадене и повръщане. Поставена е начална диагноза „*****“, като след проведени консултации е дадено предложение за хоспитализация на пациента, тъй като диагностичната и лечебната цел не може да се постигне в условията на извънболнична среда. Тези данни се установяват от Фиш за спешна медицинска помощ, който не носи подписа на ответника в качеството му на пациент, но доколкото последният е подписан от лекуващия лекар приел и прегледал пациента, следва да се приеме, че представеният удостоверителен документ представлява годно доказателствено средство за установяване на данните, обективирани в него.

Представено е Направление за хоспитализация и История на заболяването, от които е видно, че ответникът е приет в лечебното заведение на 16.02.2016 г. в 08:12 ч. с приемна диагноза ***, като направлението е подписано от ответната страна. По делото е приложена История на заболяването № ** от 16.02.2016 г., която носи подпис на пациента на последната страница. На първата страница от Историята на заболяването е посочено, че Е. С. С. е постъпил във „Втора клиника по хирургия“ УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД на 16.02.2016 г. в 08:12 ч. и е изписан на 18.02.2016 г. в 15 часа с окончателна диагноза „К.85“. От приложените към История на заболяването медицински документи се установява, че за посочения период по отношение на пациента са осъществени диагностично-консултативни дейности – **, **, **, **, **, **, както и консултация със специалист. В приложената по делото история на заболяването е посочено, че състоянието на пациента е овладяно с консервативна терапия – прилагане на медикаментозно лечение, като последният е изписан с подобрение.

За установяване на обстоятелството, че към момента на хоспитализирането му ответникът е бил с прекъснати здравноосигурителни права, ищецът е представил по делото извлечение от НАП за здравноосигурителния статус на Е. С. С., от което е видно, че за периода от

16.02.2016 г. до 18.02.2016 г. ответникът е с прекъснати здравноосигурителни права, поради незаплащане на здравноосигурителните вноски за периода от 01.08.2015 г. до 31.01.2016 г., които вноски са заплатени от ответната страна в полза на бюджета на НЗОК с платежно нареждане от 24.02.2016 г., поради което на тази дата лицето е възстановило здравноосигурителните си права. Тези обстоятелства се установяват от приложените към писмото на Националната агенция по приходите писмени доказателства.

При постъпване на пациента в лечебното заведение е изготвена и справка от лечебното заведение от националната база данни на НАП за здравноосигурителен статус на лицето, която е приложена по делото и от която се установява обстоятелството, че към момента на лечението пациентът е бил с прекъснати здравноосигурителни права.

Съдът намира, че от така представените писмени доказателствени средства се установява, че към за периода на хоспитализация на ответната страна от 16.02.2016 г. до 18.02.2016 г. ответникът е бил с прекъснати здравноосигурителни права, като не са налице данни, че последните са възстановени към датата на **дехоспитализацията** на пациента – 18.02.2016 г., поради което и на основание чл. 109 ЗЗО ответната страна следва да заплати в полза на лечебното заведение стойността на осъществените дейности.

Кръгът на лицата, които са задължително осигурени в НЗОК е определен в чл. 33 Закона за здравето осигуряване. В разпоредбата на чл. 52, ал. 2 ЗЗО е посочено, че неосигурените лица заплащат оказаната им медицинска помощ по цени, определени от лечебните заведения, с изключение на предоставяните медицински и други услуги по чл. 82 Закона за здравето. Съгласно чл. 109 ЗЗО, здравноосигурителните права на лицата, които са длъжни да внасят осигурителни вноски за своя сметка, се прекъсват, в случай че лицата не са внесли повече от три дължими месечни осигурителни вноски за период от 36 месеца до началото на месеца, **предхождащ** месеца на оказаната медицинска помощ, като лицата с прекъснати здравноосигурителни права заплащат оказаната им медицинска помощ.

В случая по делото се установява, че ответникът не е заплатил дължимите здравноосигурителни вноски за период от 01.08.2015 г. до 31.01.2016 г., като в месецът преди неговата хоспитализация, съгласно изискванията на закона последният не е бил здравноосигурен, за да възникне правото му на лечение, платимо от бюджета на НЗОК – съгласно изискванията на закона, в който смисъл съдът не възприема доводите на ответника, поддържани в писмената защита, че изискуемостта на здравноосигурителната вноска за м. февруари 2016 г. е настъпила през м. март 2016 г., т.е. че не са налице предпоставките за заплащане на оказаната медицинска помощ.

С оглед обстоятелството, че в периода на предоставяне на медицинската помощ от 16.02.2016 г. до 18.02.2016 г. г., ответната страна е

била с прекъснати здравноосигурителни права, а последните са възстановени едва след дехоспитализацията на пациента – на 24.02.2016 г., на основание чл. 52, ал. 2 от ЗЗО последният дължи заплащане на оказаната ѝ медицинска помощ по цени на съответното болнично заведение.

По делото е приложена сметка на пациент от 02.03.2016 г. за сумата от 547, 10 лв., която не носи подпис на пациента.

От представените по делото медицински документи се установява, че посочените диагностично-диагностични дейности са осъществени за лечението на пациентката по време на болничния ѝ престой. Медицинските документи са съставени от съответния лекуващ лекар, като последните удостоверяват осъществяване на посочената дейност. Част от представените по делото документи – История на заболяването и Направление за хоспитализация, носят подписа на ответника, като полагането на подпис обективира изявлението на пациента, че посочените дейности са осъществени. Същевременно епикризата, направлението за хоспитализация, историята на заболяването, протоколите за извършени интервенции, представляват официални писмени документи, изготвени от длъжностни лица, в кръга на службата им, удостоверяващи факти с правно значение по смисъла на чл. 179, ал. 1 ГПК, респ. имащи обвързваща формална доказателствена сила за съда - така *Решение № 250/21.11.2012 г. по гр. д. № 1504/2011 г. на III г.о. на ВКС*. Официалният свидетелстващ документ доказва с обвързваща съда доказателствена сила, че фактите, предмет на удостоверителното изявление на органа, издал документа, са се осъществили така както се твърди в документа - чл. 179, ал. 1 ГПК. В така посочените медицински документи е удостоверено, че на пациента са извършени медицински интервенции, съобразно алгоритъм по клинична пътека № 107, Код Т486, като се установява, че пациентът е получил медицинска помощ в пълен обхват и обем, като са спазени изискванията на клиничната пътека.

По делото е приложен Ценоразпис на платените услуги, предоставяни от УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД, гр. Пловдив в раздел № 1, утвърден със Заповед № 89/05.02.2015 г. на изпълнителния директор на УМБАЛ "Св. Георги" ЕАД, гр. Пловдив, от който се установява, че стойността на предоставените медицински дейности е правилно определена.

За да възникне правото на ищцовото лечебно заведение да получи стойността на предоставената медицинска помощ на здравно-неосигуреното лице, следва пациентът да е уведомен за това при хоспитализирането му, както по аргумент на разпоредбата на чл. 86, ал. 2, т. 3 Закона за здравето да е информиран за цената на всяка една медицинска услуга, манипулация, лечение и лекарствените продукти в болничната помощ.

Съгласно практиката на Върховния касационен съд, обективирана в Определение № 378/14.04.2016 г. по гр.д. № 903/2016 на ВКС, ГК, IV г. о., разпоредбите на чл. 109 ЗЗО не следва да се разглеждат изолирано от останалите разпоредби в закона, касаещи правата на пациентите. Съществува

връзка - корелация, между правото на пациента по чл. 86, ал. 2, т. 6 от Закона за здравето да бъде информиран за всички услуги и цени в лечебното заведение и задължението му по чл. 109, ал. 1 ЗЗ за заплащане на оказаната му медицинска помощ, ако е с прекъснати здравноосигурителни права. Смисълът на уведомяването по чл. 86, ал. 2, т. 3 ЗЗ на пациента при приемането му в болницата, е лицето да е наясно, че към датата на постъпване в болничното заведение е с прекъснати здравноосигурителни права, и съответно информирането му, че ако не възстанови статуса си преди датата на дехоспитализация, следва да заплати стойността на оказаната му медицинска помощ.

В производството по делото е представена Декларация за информирано съгласие за оказване на болнична помощ и оказване на диагностични и лечебни процедури, в която е обективизирано изявлението на пациента, че е запознат с ценоразписа на медицинската помощ и услуги, предоставяни от УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД, както и изявление, че приема да заплаща предоставените услуги, в случай че последните не се поемат от Републиканския бюджет, бюджета на НЗОК или друг източник на финансиране. Декларацията е подписана от пациента. Последната представлява частен диспозитивен документ и се ползва с формална доказателствена сила, досежно обстоятелството, че изявленията, изхождат от лицето, сочено като техен автор – арг. чл. 180 ГПК. В този смисъл така представената декларация удостоверява изявлението на пациента, че последният е запознат с цената на предоставените услуги, както и че следва да заплати последната, в случай, че тази цена не се заплаща от бюджета на НЗОК.

По така изложените съображения се установиха всички кумулативно изискуеми предпоставки за възникване на притезателното право на лечебното заведение да получи цената на осъществените медицински дейности.

В преклузивния за това срок по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът е релевирал възражение за погасяване на задължението по давност. Съгласно приложимата в случая разпоредба на чл. 110 ЗЗД с изтичането на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок, като в разпоредбата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД е установено, че давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. В случая доколкото се касае за осъществена услуга по предоставена медицинска помощ, изискуемостта на задължението за заплащане на цената възниква към датата на завършване на дейността и приемане на предоставената медицинска помощ – към датата на изписване на пациента, подписал изготвената история на заболяването и получил изготвените от лекуващия лекар епикризи, а именно 18.02.2016 г. В случая съдът не възприема възраженията на ищеца, че давността по отношение на вземането следва да се счита прекъсната на 14.03.2019 г. с депозиране на заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 4163/2019 г. по описа на Районен съд – Пловдив,

тъй като заявлението е отхвърлено с Разпореждане от 15.03.2019 г. и давността не следва да се счита прекъсната – арг. чл. 116, б. „б“ ЗЗД. В този смисъл следва да бъдат съобразени задължителните разяснения, дадени с т. 14 от Тълкувателно решение № 2/2013 на ОСГТК на ВКС, съгласно което заявлението за издаване на заповед за изпълнение, доколкото не е предявен иск по чл. 422 ГПК, не прекъсва давността за вземането на основание чл. 116, б. „б“ от ЗЗД. Заповедното производство е уредено като част от изпълнителния процес и затова заявлението за издаване на заповед за изпълнение не прекъсва давността.

Заявлението за издаване на заповедта за изпълнение по ч.гр.д. № 5020/2021 г. по описа на Районен съд - Пловдив, в продължение на което е образувано настоящото производство, е депозирано на 22.03.2021 г. От този момент следва да се счита предявен настоящият осъдителен иск, тъй като съгласно разпоредбата на чл. 422, ал. 1 ГПК искът за съществуване на вземането се смята предявен от момента на подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, когато е спазен срокът по чл. 415, ал. 4 ГПК. В случая съдът е сезиран с предявен в срок осъдителен иск по реда на чл. 415, ал. 1, т. 3 ГПК, като разпоредбата на чл. 422, ал. 1 ГПК следва да намери приложения и в настоящия случай, доколкото последната препраща към разпоредбата на чл. 415, ал. 4 ГПК, която установява, че искът – и в трите хипотези на чл. 415 ГПК, се предявява в едномесечен срок. В този смисъл следва да бъдат съобразени задължителните разяснения, дадени с т. 14 от Тълкувателно решение № 2/2013 на ОСГТК на ВКС, съгласно което давността за вземането се прекъсва с предявяването на иска за съществуване на вземането, но съгласно чл. 422, ал. 1 ГПК предявяването на този иск има обратно действие, само ако е спазен срокът по чл. 415, ал. 1 ГПК. Ако иск не е предявен или ако е предявен след изтичането на срока по чл. 415, ал. 1 ГПК, давността не се счита прекъсната с депозиране на заявлението.

Следва да бъде съобразено, че давността за вземането е спряла да тече за периода от 13.03.2020 г. до 13.07.2020 г., тъй като съгласно разпоредбата на чл. 3, ал. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на народното събрание от 13 март 2020 г. и за преодоляване на последиците след отмяната на извънредното положение, до два месеца след отмяната на извънредното положение за срока от 13.03.2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от

частноправните субекти.

Извънредното положение в страната е обявено на 13.03.2020 г. с Решение за обявяване на извънредно положение, прието от 44-то Народно събрание на 13.03.2020 г., продължено до 13.05.2020 г. с Решение за удължаване на срока на обявеното извънредно положение, прието от 44-то Народно събрание на 03.04.2020 г.

Съгласно същият закон спрелите срокове започват да текат 7-дни след обнародване на изменението на закона от 14.05.2020 г. а именно считано от 21.05.2020 г., тоест за 69 дни давността е спряла да тече.

Следователно и при съобразяване на обстоятелството, че давността за вземането е спряла да тече за посочения период, към момента на депозиране на заявлението за издаване на заповедта за изпълнение, от който се счита предявена и настоящата искова молба – арг. чл. 422, ал. 1 ГПК, давността по отношение на вземането не е изтекла, поради което предявеният иск следва да бъде уважен изцяло. С оглед основателността на исковата претенция следва да се присъди и законна лихва, считано от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповедта за изпълнение по вече изложените от съда доводи и на основание чл. 422, ал. 1 ГПК.

С оглед изхода на правния спор и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца следва да бъдат присъдени сторените, както в настоящото съдебно производство разноски, така и тези в заповедното производство по ч.гр.д. № 5020/2021 г. по описа на Районен съд – Пловдив – арг. т. 12 от Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, в което се приема, че с решението по установителния иск съдът се произнася по дължимостта на разноските за заповедното производство – относно размера им, както и разпределя отговорността за заплащането на тези разноски съобразно с отхвърлената и уважената част от иска. В случая следва да бъде присъдена и таксата, внесена в заповедното производство, доколкото последната формира общия размер на дължимата държавна такса с оглед разпоредбата на чл. 415, ал. 1, т. 3 ГПК установяваща, че заявителят може да предяви иск за вземането си, когато съдът е отказал да издаде заповед за изпълнение, в който случай искът е осъдителен.

Следователно в полза на ищеца да се присъди сумата от 25 лв. – разноски за държавна такса в заповедното производство и сумата от общо 410 лв. – разноски в исковото производство, от които държавна такса в размер от 25 лв., депозит за назначаване на особен представител на ответника от 200 лв.,

5 лв. – такса за издаване на съдебно удостоверение и адвокатско възнаграждение от 180 лв. с ДДС.

Така мотивиран, Пловдивският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 79, чл. 1 ЗЗД и чл. 109. ал. 1 ЗЗО Е. С. С., ЕГН *****, с адрес гр. П., ул. *****, да **заплати** на УМБАЛ „Свети Георги” ЕАД, ЕИК 115576405, със седалище и адрес на управление гр. Пловдив, бул. „Пещерско шосе” № 66, сумата от **547, 10 лв.**, представляваща стойността на предоставена медицинска помощ - диагностика и лечение, проведени за периода от 16.02.2016 г. до 18.02.2016 г., дължима поради прекъсване на лечението, ведно със законна лихва върху главницата от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповедта за изпълнение – 22.03.2021 г., до окончателно ѝ изплащане.

ОСЪЖДА Е. С. С., ЕГН *****, да **заплати** на УМБАЛ „Свети Георги” ЕАД, ЕИК 115576405, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **25 лв.** – разноси в заповедното производство по ч.гр.д. № 5020/2021 г. по описа на Районен съд – Пловдив, XIII граждански състав, и сумата от **410 лв.** – разноси в исковото производство по гр.д. № 7211/2021 г. на Районен съд - Пловдив, IX граждански състав.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд - Пловдив в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от настоящото решение да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____/п/_____